

političnih strank. Takisto značilen ukaz je izdalo pravosodno ministerstvo. V njem opozarja sodnike, da se ne strinja z njih poklicem, da se udeležujejo političnih agitacij in strankarskih bojev, ker potem ne morejo biti nepristranski in ker tudi ljudstvo vsled tacihi sodnikov izgubi zaupanje v pravosodstvo. Ministerstvo hoče take elemente iztrebiti. Mi le želimo, da to stori, zakaj kar že počenjajo nekateri nemškonacionalni in laški sodniki, to presega vse meje.

Kvotno vprašanje. — V torek in v sredo sta v Pešti zborovali obe kvotni deputaciji. Tudi to pot niso pogajanja imela uspeha. Avstrijska kvotna deputacija je predlagala, naj se kvota določili na podlagi čistega dohodka neposrednih davkov, v katerem slučaju bi Avstrija morala plačevati 62%, Ogerska pa 38%. Ogerska kvotna deputacija se ni hotela izreči o tem predlogu, ampak je izjavila, da pove svoje mnenje pismenim potom, vsled česar sta se deputaciji razšli, ne da bili kaj opravili.

Hrvatska. — Stranka prava je imela v sredo v Sušaku pri Reki svoj letni občni zbor, katerega se je udeležilo tudi več Slovencev. — Načelnik oddelka za nauk in bogočastje pri hrvatski vladi postane zagrebški vseučiliški profesor Armin Pavić.

Ogerska. — V poslanski zbornici je ministerski predsednik baron Banffy izjavil, da zahteva ogerska vlada, naj avstrijski parlament sprejme nagodbene predloge nespremenjene sicer da uredi Ogerska svoje razmerje napram Avstriji samostojno.

Nemčija. — V četrtek se je nemški cesar vkrcal v Benetkah in se odpeljal na velevažno politično popotovanje v Jeruzalem. Malo dnij pred tem odhodom se je sprl s papežem. Ta je bil namreč slovesno priznal Francijo kot zaščitnico vseh, v Orijentu živečih kristijanov, dočim pravi nemški cesar, da je on že sam dovolj močan, da ščiti nemške kristjane in da mu v to ni treba Francije, ter je v izraz svojega mišljenja odpoklical sedanjega zastopnika Nemčije pri Vatikanu.

Štrajk v Parizu — V Parizu štrajka nad 100 000 delavcev. Razburjenje mej njimi je toliko, da se že splošno govori o revoluciji. Vlada se tudi boji in je poklicala blizu 20 000 vojakov v Pariz, tako da je tam zbranega vojaštva nad 50.000 mož.

Obrtnija.

O poklicu in o vzgoji v rokodelstvu.

(Spisal M. K u n c.)

„Tri znanosti, o katerih bi tega nihče ne verjel, vedo tudi nekaj povedati o človeški obleki: zemljepis, narodoznanstvo in zgodovina civilizacije. Da, trde celo, da je evropska noša, kakoršna je, nastala vsled skupnega upliva zemljepisnih, narodopisnih in kulturno zgodovinskih faktorjev.“

Tem besedam, katere sem posnel „zemljepisno statistički studiji dr. Karola Zehdena, profesorja na dunajski trgovinski akademiji“, treba samo dostaviti, da pozna človeštvo prav za prav samo troje materijelnih potrebščin in sicer: 1. hrano, 2. stanovanje in 3. obleko. Ta dva stavka nam morata služiti kot vrednostno merilo, ako hočemo spoznavati in ceniti rokodelstvo kot kulturno in eksistenčno sredstvo človeštva. Svoj čas ni človek družega potreboval, kakor

hrano. Tudi dandanes še ljudje v nekaterih krajih ne poznajo stanovališča in obleko kot potrebo, ker oboje vsled ondotnih klimatičnih razmer lahko pogrešajo. Kulturni človek naše dobe pa potrebuje obleko tako nujno, kakor hrano in stanovanje. Zajedno z razvijanjem civilizacije se razvija in spopolnuje tudi obleka.

Dočim je obleka prvotno imela samo namen, zavarovati telo pred uplivi vremena, je dandanes evropska noša v celem svetu znak civilizacije njenega nositelja. Narodne noše izginjajo čedalje bolje. Moderni obleki se odpirajo nezadržno nova pota in na čast rokodelstvu se mora reči, da nobena stvar ni bolj pospešila demokratiziranja človeške družbe, kakor razvoj in razširjenje novodobne obleke. Vsled teh okolnostij je krojaška obrt postalo za milijone ljudi jedno najvažnejših sredstev pridobivanja in to tudi ostane. V rokah krojačev pa je, da spravijo krojaškega obrta nadaljni razvoj na taka pota, da se bo izplačal primerno njega pomenu in dal veselje in ljubezen do tega poklica onim milijonom ljudem, kateri so se mu posvetili.

Ni zahtevati, da bi deček v starosti 12 ali 14 let, kateri se posveti iz bodisi katerikoli razlogov krojaški obrti, se zavedal pomena njegovega koraka. Prav čestokrat niti dosti starejši mladeniči, niti absolvirani srednješolci ne vedo, če se ne bodo pozneje še kesali radi izvolitve specialnega svojega poklica. V navadnem življenju se pogostoma govori o prirojenem nagonu k kakemu poklicu. Tudi mnenje, da je veselje in ljubezen za kak poklic neizogibno potrebna, je prav razširjena. Po moji sodbi tako veselje sicer nič ne škoduje, ali napačno je sklepanje, da bo tudi trajno to veselje, ki se v začetku kaže pri neizkušenem dečku. To vse so sami ideali, kateri spadajo v minole čase in ki so v današnji, jako prozajični dobi izgubili mnogo svojega prvotnega pomena. Zlasti stariši, kateri izbirajo za svoje otroke poklic, bi morali v prvi vrsti pomisliti, da je eksistenca v vsakem poklicu težavna in da si ljudje ne izbirajo poklica iz navideznega veselja zanj, ampak z ozirom na potrebo zaslužka. Človek, ki hoče biti marljiv in delaven, najde pri vsakem poklicu, kateri ga živi, neko dobro stran in merodajno za njegovo izvolitev je to, kakšen zaslužek mu da dotični poklic.

Ta spis bi ne izpolnil svojega namena, ako bi starišev, kateri hočejo svoje sinove posvetiti krojaškemu poklicu, ne opozoril na vzgojne okolnosti pri tem rokodelstvu. Razmer pri tem ni treba niti popljševati niti jih grje predstavljati, kakor so v resnici. V obče se lahko reče, da je krojaču ves svet odprt. Krojač ne najde samo v velicah mestih, kakor drugi obrtniki, ampak v vsakem, tudi najoddaljnejšem in najsamotnejšem kraju, delo. Za izvrševanje krojaškega obrta ni treba niti posebnega znanja niti kapitala, zadostujejo pridne in spretne roke. Vzlic vsemu

vzdihovanju je še danes na tisoče priprostih, marljivih in štedljivih delavcev, kateri so s svojo eksistenco zadovoljni.

Vsakdo seveda se ne more povzdigniti nad vsakdanjost. To tudi ni treba, ker to nikakor ni pogoj sreče in zadovoljnosti. V prvi vrsti mora biti človek v svojih zahtevah skromen in mora vedno v mislih imeti, da se nobena stvar ne da izsiliti, in da vstrajni ter potrpežljivi ljudje, ne da bi se bili namenili, čestokrat dlje pridejo, kakor so kdaj mislili; zato je velika napaka s slikanjem gradov v oblakih obujati v ljudeh tako veselje. Kdor si ne upa, živeti kot priprost delavec pri krojaškem obrtu, naj si te stroke ne izbera. Najmanj sposobni zanjo so pa tisti, kateri so nagnjeni lenobi in lahkomišelnosti. Iz tacih ljudi tudi najboljši in najvestnejši mojster ne more ničesar napraviti, a mej sto slučajih je gotovo devetindevedeset tacih, v katerih je vajenec sam kriv, ako po končani učni dobi še vedno ni sposoben, si svoj kruh zaslužiti.

Pri mnogih obrtnih strokih osebna nesposobnost ne škoduje preveč, zlasti ker delo samo sili človeka, da se giblje in kjer ni treba, da bi bila marljivost tako velika in trajna, kakor pri krojaštvu. Vsled plačevanja od izdelanih komadov, katero je skoro splošno uvedeno, zasluži takozvan počasen delavec komaj za vsakdanji kruh, a tudi tisti je na slabem, ki v časih, ko je mnogo dela, ne pomisli, da so pri krojaštvu tudi slabi časi in to vsled narav tega obrta, kjer je človek čisto proti svoji volji prisiljen vzeti v roke popotno palico. (Konec prih.)

Kmetijstvo.

Najvažnejši načini cepljenja.

(Konec.)

Ako hočemo cepiti slabeje divjake, zadostuje popolnoma naslednji način cepljenja.

Divjak se odreže na pošev in zgornji rob se pri krajša vodoravno kaka 2 mm globoko. Cepičem odreže se pod spodnjim očesom sedlo, od sedla navzdol in na pošev do druge strani cepiča kake 3 do 4 cm dolgo se cepič odreže.

Divjaku se potem na pošev ravno toliko kože in lesa odreže, da se obe dve površji popolnoma zakrijeta. Potem se oba dela dobro zavežeta in rane s cepilnim voskom zamažejo.

Ako bi divjaku večje površje odrezali, treba je, da cepič vsaj na jedni strani kožo, ličje in belino divjakovo dobro pokriva.

Rane zamažejo se, kakor smo že prej povedali, paziti se mora le na to, da se vse rane dobro zamažejo, da zrak ne more do njih.

Cepitev z nakladom je priporočati samo takrat, kadar sta divjak in cepič jednake debelosti.

Divjak odreže se od spodaj navzgor, cepič pa 3 do 4 mm pod spodnjim očesom od zgoraj navzdol in sicer napošev, dolgot obih rezij mora biti popolnoma jednaka.

Ako ni mogoče, da bi se obe površji popolnoma pokrivali, to je, ako je površje divjaka nekoliko večje, položi se cepič tako nanj, da na vsaki strani spodnjo stran pokriva. Ako je divjak slabejši kot cepič, potem naj se na ta način nikdar ne cepi.

Obvežejo in zamažejo se pa rane isto tako, kakor smo prej povedali.

Cepitev na kožo vrši se le takrat, ko je sadno drevje najbolj sočno in se koža lahko od lesa odlupi. To cepljenje ima toliko prednosti, da prekosi z njimi mnogo družih narodov cepljenja.

Cepitev za kožo se jako lahko in hitro izvrši brez velikega truda. Rana, ki se pri tej cepitvi napravi, je mnogo manjša nego ona pri cepitvi v sklad, v polsklada ali pa še celo z nasadom, torej se tudi hitreje zaceli in zaraste.

Ako treba cepiti debelejšje divjake ali pa precepiti starejša drevesa, je najboljšje cepiti za kožo. Jako dobro bi bilo, ako bi se ta način cepitve razširil po celi deželi ter bi se opustila cepitev a sklad.

Pri tej cepitvi se divjak odreže nekoliko na pošev, tudi nič ne de, ako se odreže popolnoma vodoravno. Potem se koža na jedini strani divjaka od spodaj navzgor na kake 3 cm do lesa prereže ter na obeh straneh od lesa vzdigne. Za to kožo se potem vtakne cepič.

Cepič odreže se isto tako, kakor pri cepitvi z nasadom ter se tako globoko za kožo vtakne, da pride cepičevo sedlo na površje divjakovo. Ako je divjak nad 3 cm debel, vtakneta se vanj tudi dva cepiča ali še več.

Obveže in zamaže se rana s cepilnim voskom in to takc, kakor pri cepljenju v sklad.

Najboljša in najzanesljivejša je cepitev z očesom. Ta cepitev se hitro in brez velicega truda zvrši. Divjak se malo rani in stroški pri tem cepljenju so jako majhni. Vse peškato in sočno sadje se na ta način z najboljšim vspehom cepi. To delo zvrši se od konca julija do začetka septembra.

Kdaj je pričeti s to cepitvijo pri posameznih sadnih vrstah, ravna se po tistem pravilu, kakor pri spomladanskem cepljenju. Torej se prične najprvo s cepljenjem češenj, potem pridejo hruške, marelice, breskve, slive in češple in končno jablane, katere včasih lahko na oko cepimo do konca meseca septembra.

Glavna stvar pri cepitvi z očesom je stavljenje posameznih očes v divjak. To se pa napravi na ta način da se oko cepiču ne odzame samo, ampak z nekoliko kože vred, katera obdaja oko ter se potem za divjakovo kožo vtakne, jednako, kakor smo pri prejšnjem načinu opisali.

pendijami za vzgojo visokošolskih profesorjev kot nadomestilom za vseučilišče.

Absolutno ne! Stipendije nam bodo dobro došle ali vlada nam more dati takoj vseučilišče, četudi popolno vseučilišče samo na papirju, v istini pa morda se polovico dveh fakultet. Mislimo si namreč, da vlada lahko brez odlašanja ustanovi vseučilišče, za začetek pa imenuje samo nekaj profesorjev za pravoslovno in za bogoslovno fakulteto tako, da bodo prvoletniki lahko obiskovali ta predavanja, v tem pa bo vlada dosti časa imela, da spopolni ta začetek utrakristične univerze.

Upamo, da se slovenska zahteva glede vseučilišča realizira in da slovenski poslanci ne pridejo praznih rok z Dunaja domov.

Politični pregled.

Državni zbor. — Poslanska zbornica ima sedaj bolj po redkoma seje. Na razpravi je proračunski provizorij za l. 1898, kateri je vlada uveljavila s § 14 in ga sedaj predložila v nakladno odobravanje poslanski zbornici. Razprava je seveda eminentno politična. Mej drugimi je govoril tudi dr. Stranski, kateri je zlasti ostro prijel graško nadsodišče. Ministerski predsednik grof Thun je v jedni zadnjih sej pregovoril o izgreduh proti Italijanom na Primorskem, rekši, da so v Trstu nastali izgredi. Ker so Lahji s priredbo veselje žalili čut lojalnosti vsega prebivalstva. Ta odgovor je Lahe silno razkačil.

Vlada in Lahi — Vladna pogajanja z laškimi poslanci so se razbila, kajti listi poročajo, da so se vršila posvetovanja mej italijanskimi poslanci in nemškoliberalnimi veleposestniki radi skupnega postopanja in vse kaže, da so ta posvetovanja imela uspeh.

Nagodbeni odsek. — ima dan na dan seje. Generalna debata o nagodbenih predlogah je bila sila dolga. Posebnega niso govorniki glede nagodbe ničesar povedali. Razprava je bila bolj politična, kakor stvarna. Senzacijo je obudila izjava finančnega ministra dr. Kaizla, da gre za več, kakor za nagodbo, kar pomeni, da gre za parlament, za sedanjo ustavo. V sredo je bil sklenjen konec debate, a debata s tem še ni končana, ker pridejo na vrsto še vsi oglašeni govorniki in teh je jako mnogo. Če pojde razprava o nagodbi v tem tiru dalje, kakor doslej, potem bo končana šele v prihodnjem stoletju.

Položaj. — Razmere v državnem zboru še vedno niso tako pojasnjene, da bi bilo mogoče uganiti, kako se občni položaj razvije, bo li mogoče vladati s parlamentom ali pa bo ministerstvo prisiljeno poseči po § 14. Pač pa se jasni razmerje mej vlado in mej desnico. Izvrševalni odbor desnice je vladi dal ultimatum, naj se izjavi, v koliki meri more in hoče ustreči zahtevam slovanskih narodov in odgovor je bil dosti dovoljen. Pogajanja sicer še niso končana, ali toliko je jasno da se je mej vlado in mej desnico doseglo porazumljenje in da bo desnica vlado podpirala. Tudi slovenski poslanci so se že načeloma sprijaznili z vlado.

Mejnarodna konferenca proti anarhistom. — Za to konferenco so se izrekle skoro vse države, a že zdaj je jasno, da ne bode imela družega uspeha, kakor nekako mejnarodno policijsko pogodbo.

Hrvatska. — Profesor Pavič, deželni in državni poslanec, je imenovan načelnikom oddelka za nauk in bogočastje pri hrvatski deželni vladi. Razni listi trde, da je bil imenovan

kot kompromisni kandidat mej banom in škofom Strohmajrjem kar pa ni verjetno.

Ogerska. — V madjarskem parlamentu so opozicijske stranke začele opozicijo, katera pa je hitro prenehala, čim je ministerski predsednik energično nastopil.

Kreta. — Turški sultan se je naposled vendar udal. Dobri dve leti je znal lokavo zavlačevati rešitev kretskega vprašanja in morda bi jo bil mogel še dlje zadrževati, da se niso kretski Mohamedanci uprli protievropski posadki in tako dali Angleški, Italiji, Franciji in Rusiji povod da so doposlale sultanu ultimatum in zahtevale, naj umakne vso tursko vojsko s Krete. Sultan se je upiral dokler se je mogel, a naposled se je udal in se v kratkem začne turška posadka na Kreti okrcavati. S tem je Kreta faktično osvobojena.

O poklicu in o vzgoji v rokodelstvu.

(Spisal M. K u n c.)

(Konec.)

Zahteve glede izurjenosti so jako različne. Ni ravno potrebno, da bi se moral vsakdo naučiti najfinejšega dela. Ljudje pač ne stavlajo vsi jednacihtev, vsled česar se delavcu z manjšo izurjenostjo, z manjšim strokovnim znanjem možnost zaslužka, polje delavnosti, sicer omeji in utesni, ali ne popolnoma zapre. Dočim se more dober delavec, ako njemu primernega, finega dela ne more dobiti, včasih lotiti tudi slabejšega dela, se nasprotje tega ne more zgoditi pri manj sposobnem delavcu. Ta eminentno praktični ozir mora vsacega spodbujati, da si pridobi kar mogoče največjo sposobnost v svoji stroki.

Nekateri stariši so posebno skrupulozni pri izboranju mojstra, kjer naj se njihov sin uči rokodelstva. Skrbi jih zlasti in to je lahko razumljivo, kako se bo ravnalo z otrokom, saj ljubi vsak oče in vsaka mati svojega otroka. Mnogi se posebno boje mojstrove strogosti, dasi je prav ta lastnost najboljše jamstvo, da se vzgoji značajan mož. Seveda je predpogoj, da je s strogostjo združena pravičnost. Mojstru, kateri da nase upli-vati po razpoložnosti. čegar strogost je prav za prav surovost, ni otroka na noben način zaupati. Kdor je svojo obrt tako uravnal, da ga mora delovanje vajencev vzdržati, ta sploh ni resničen mojster. S tem nikakor ni rečeno, da vajenčeva delavnost naj mojstru nič ne koristi, nasproti, v lastnem interesu vajenčevem je, da je vajenec kolikor mu je mogoče hiter in marljiv, mojster pa mora sam vedeti, kaj more in sme zahtevati od mladega vajenca. Mojstru ne sme lastna vztrajnost in sposobnost nikdar biti merilo, po katerem sodi marljivost in sposobnost nerazvitega dečka. Svojih lastnih skrbi in tožba naj nikar ne razklada mlademu človeku, ako mu neče zaupanja in nadej v bodočnost že v kali zadušiti. Vajenec ne sme priti do mnenja, da se tudi njemu ne bo nikdar bolje godilo, kakor njegovemu, morda v žalostnih razmerah živečemu mojstru.

Sploh pa mora biti mej stariši in mej mojstri-učitelji njihovih otrok zaupanje. Vsaka vajenčeva tožba ni

opravičena. Kdor hoče krojač ostati, se mora zgodaj naučiti dvoje: služiti in pokoren biti, kajti to bo moral biti vse svoje žive dni, čeprav morda v drugi obliki. Ako se tega za mladih let nauči, ga pozneje ne bo bolelo. Tudi mu naj ne bo nobeno delo preslabo. Rokodelci, dasi so tako svobodni gospodje, kakor jih pozna malokateri drugi stan vendar niso taki gospodje, da bi jih fizično delo po občni sodbi — poniževalo. Delo je rokodelčeva sreča, njegova čast in njegov ponos, nasprotje lahko mirnega srca prepusti tistim „višjim“ stanovom, kateri itak nosijo pretežno butaro predsodkov.

Jedno točko pri vzgoji vajencev je še omeniti in sicer prav važno in perečo točko. Ta se nanaša na delavsko vprašanje. Ne vem, če je bilo kdaj drugače, kakor je sedaj. Kolikor se spominjam jaz — in spominjam se že nekaj let nazaj — mi je znano, da je prava bela vrana tisti delavec, ki prostovoljno ali slušajoč glas svojega dobrega srca kaj stori za strokovno ali sploh za duševno izobrazbo vajencev. Najsi tudi delavci mnogo govore in pisarijo o solidarnosti, o človekolubju in drugih tacihih lepih rečeh, na vajence se to prav nič ne nanaša. Kaže se, da ima pri tem velik upliv sicer toli razupiti egoizem. V kolikor se delavci glede vzgoje in izobrazbe vajencev drže pasivno — in na čast inteligentnim delavcem se mora priznati, da tako navadno postopajo — nima stvar posebnega pomena. Slabi nasledki pa nastanejo, ako delavec na vajenca upliva in ga navdaja z nazori in mislimi, katerih deček še ni v stanu presojati ter ga prezgodaj seznanja s političnimi homatijami. Treba je navadno dolgih in britkih izkušenj, predno pride dečkova duša zopet v ravnostje iz katerega je bila prerano izvabljena.

Noben mojster nima pravice zahtevati, naj bi njegovi delavci svoj dragoceni čas zastonj izgubljali z vajenci. Kar pa mora mojster na vsak način zahtevati, je to, da se delavci ravnajo po njegovih zahtevah glede ravnanja in občevanja z vajenci. Naravnost neodpustno je, ako se nepokvarjenemu dečku njegovi idealni nazori z nepremišljenim govrčenjem in ravnanjem takorekoč iz srca trgajo, ako se mlademu človeku, ki gleda z veseljem in z zaupanjem v prihodnost, kaže tista grda stran sveta, katero je vstvarila in katero vzdržuje človeška hudobnost in človeška lakomnost.

Mojstrom in delavcem bodi zatorej priporočeno, naj z mladim naraščajem ravnajo z ljubeznijo in pravično, naj že pri tem računajo na hvaležnost ali naj nanjo ne računajo. Tako ravnanje je jedna prvih človeških dolžnostij in le z izpolnjevanjem te dolžnosti je možno vzgojiti značajne ljudi. Dobro vzgojeni in značajni delavci ne bodo nikdar na škodo, ne delavcem, niti mojstru, ampak bodo vez, ki bo vzdrževala mejsebojne porazumljenje. Samo na ta način se da kljubovati nazadovanju našega rokodelstva in produkcijo napeljati v tisto v pravo struja, za katero se pošteni in delavni ljudje s polno opravičnostjo potezajo in katera se mora tudi doseči.

Kmetijstvo.

Skrb za kopita.

Konj ima samo jedno nogo, pravi stari a resničen pregovor. Če se pohabi ena konjska noga, tedaj niso ostale tri prav nič vredne. Zategadelj mora skrbeti vsak živinorejec, da se konji hitro ne pohabijo, da ne opešajo in da slednjič ne zbole na nogah.

Pri konjih opazujemo čestokrat pretrda in prekrhka kopita. Najčešče se nahaja omenjena napaka na sprednjih nogah, kateri stojita v hlevu večinoma na suhem. Prekrhek rog se rad drobi, na njem se prikažejo različne poke in luknjice in posamezni koščeki razpadejo, razven tega tišči rog na mehke kopitne dele, ki se vsled tega pogostokrat vnemo. Vse te napake skupaj zakrivijo ono le prenavadno šepanje, katero opazujemo kaj čestokrat pri različnih konjih. Nasproti temu pa sta zadnji kopiti večkrat premehki, ker stojita v vlagi (v platu in scalnici). Premehka kopita pa postanejo rada ploščnata, široka t. j. nepravilna, razven tega tišči pokvečen rog na mehke dele ter napravlja vnetje in šepanje. Dolgotrajna vlažnost povzroči tudi, da se vname kopitna strela, da včasih celo popolnoma segnije.

Kako se izogibati navedenim napakam in boleznim? Pretrdo kopito moramo včasih pomočiti z vodo ali pa je oviti z mokro cunjjo, rog postane bolj mehek ter se ne drobi in ne kruši. Nepotrebno pa je, držati kopita dolgo časa v vodi. Še bolj nepotrebno ali, bolje rečeno, naravnost škodljivo je, mazati (zalepiti) kopita z ilovico ali z govejim blatom, kar je dandanes celo v hlevih umnejših živinorejcev običajno, Ilovica se namreč kmalu posuši in strdi ter odtegne kopitu mnogo vlage, torej učini baš nasprotno, kar je človek nameraval. Konjske snovi v govejem blatu, osobito amonijak, pa razjedajo in kvarijo rog, zatorej kravje blato več škoduje kakor koristi.

Omeščanje kopita in gnilobo strele more najuspešneje zabraniti čista in snažna nastelja. Dalje se priporoča pri mehkem, kakor tudi pri trdem kopitu takozvano kopitno mazilo, ono zmehča namreč pretrd rog, a na druge strani zopet prepreči, da se ga mokrota preveč ne prime. Za ta namen je usoljena svinjska mast najboljše kopitno mazilo. Vsa vstala mazila, katera priporočajo raznovrstni izdelovalci, niso prav nič boljša, ali pa še celo slabša od masti. Vsak teden je treba namazati kopita vsaj enkrat z mastjo, pa ne samo kopitne stene, ampak tudi gornji del, kjer se dlaka začinja, se mora prav dobro namazati. V kopita tistih konj, kateri morajo mnogo hoditi po vodi, morate vsak dan vzdigavati svinjsko mast, da se zabrani zmehčavanje. Napačno bi ravnali, ko bi mazali blatna kopita, s takim počenanjem bi lahko več škodovali, kakor koristili. Blato bi se namreč med rogom in med mastjo posušilo ter bi napravilo trdo skorjo, katera bi bila kopitu na kvari.